

— Ik weet dat niet meer. Een jaar, is al zo lang geleden.
— Denk eens goed na.
— Ja toch, nu herinner ik 't mij.
— Ha, zo! En wie heeft die jonge man vermoord?
— Vermoord! mijnheer. Vermoord, zegt gij! Werd die schone jager gedood?

— Ja, door een vrouw en een man.
Stance zag schuw naar haar ondervrager.
— Door de waardin van de herberg, hernam de magistraat.
— Ge liegt! schreeuwde de deerne en ze sprong op de rechter toe.

Eer haar bewakers het konden verhinderen, wierp ze zich over de tafel om de magistraat vast te grijpen.

Eensklaps veranderde ze haar richting en snakte Raymond Ammens vast.

— Verrader, lafaard! siste ze, de hals van de jongeling omklemmende. Ha, ge hebt nimmer gedacht, dat ge tussen mijn vingers zoudt sterven. Ik laat u niet meer los!

Natuurlijk kwamen de krijgslieden Raymond onmiddellijk ter hulp gesneld; de feeks wilde haar prooi niet overgeven. Als een furie hield ze de hals van de ongelukkige omsloten. En toen de soldaten haar eindelijk wegsleurden, moesten de ambtenaren de berouwvolle rover naar buiten dragen, om hem van zijn bezwijming tot bezinning terug te brengen. Blauwe plekken vertoonden zich reeds op zijn geelaat en aan de hals droeg hij de sporen van de nagelen der helleveeg.

Op al 't gerucht waren nog twee soldaten toegesneld en de vier kerels hadden nog de handen vol, om de razende deerne in bedwang te houden.

Na enige ogenblikken keerden de onderzoeksrechter, de politie-overste en de officier in de zaal terug. Ze werden gevolgd door een man met een rode frak aan.

— Beulsknecht, gebod de rechter tot deze laatste, schuif ginds gordijn weg. Dat wijf moet wat redelijker worden. Geesel haar op de blote rug.

De soldaten hadden veel moeite om het woeste vrouwspersoon te binden: ze beet en krabde, sloeg en stampte. Maar eindelijk lag ze geknield en was ze stevig aan een paal gekluisterd.

Stance keek schuw naar de beulsknecht.

— Hebt gij verleden jaar die jonge jager helpen vermoorden? vroeg de rechter nogmaals.

— Neen, neen! kreet ze. Ik zweer u...

De magistraat gaf een wenk.

Het geseltuig viel kletsend op het vel der ongelukkige en liet er een bloedend spoor achter.

Stance gilte vreselijk.

De rechter herhaalde zijn vraag.

— Neen, neen, ik ben onschuldig! Ach! pijnigt mij niet meer! Hebt toch medelijden met mij!

Een tweede slag trof de gevangene, die nu vervaarlijk hilde, zodat zelfs de karabiniers over al hun leden sidderden.

— Voor de derde maal, hebt gij helpen een moord plegen op die jager? sprak de rechter.

— Neen, neen...

— Vijf slagen achtereen, sprak de man der wet.

De zaal dreunde onder 't gegil, 't gekrijt, der smartkreten.

— Houd op, houd op! Ik zal spreken!

— Alles vertellen?

— Ja, ja, houd op!

De beulsknecht staakte zijn foltering.

— Welnu? vroeg de rechter.

— Ik heb de jager helpen vasthouden, maar Brandijzer vermoordde hem.

— Ha! En zijn lijk?

— Werd begraven in de hof.

— Waar juist?

— Onder de appelboom naast het schuurtje.

— En waar zijn de kleren?

— Ik weet het niet.

— Vijf slagen! gebod de magistraat aan de beul.

— Neen, neen! schreeuwde Stance.

— De klederen?

— Ze liggen in de kast boven op zolder.

— In uw herberg?

— Ja! Maar waarlijk, ik moest van de rovers helpen...

— Zwijg!

— Zult ge me niet meer slaan?

— Ontbindt haar en geleidt ze naar de infirmerie. Ze moet verbonden worden. Sluit ze daarna afzonderlijk op, beval de rechter aan de krijgslieden.

Enige uren later stond de hoofdman der politie met enige soldaten bij de kroeg « De Bonte Os ». Een heer was bij hen.

— Zal nu waarlijk het geheim, dat de dood van mijn zoon omsluiert, opgeklaard worden? sprak de laatste op droevige toon.

— Ik vermoed het, mijnheer Ferdinand. We zullen die kleren onderzoeken, dan weten we het dadelijk, antwoordde de politieoverste.

Diep geschokt vergezelde de heer de gerechtsdienaren in de armzalige herberg.

In de hoek stond een ladder, waarlangs men op de zolder geraken kon.

De overste stapte naar boven.

— Blijf maar beneden, zei hij. Ik zal de kledingstukken meebrengen.

Na een wijle keerde hij terug. Op de tafel legde hij een groene jagersjas en een muts met rode pluim.

De heer Ferdinand barstte in snikken los.

— Arme, arme Leo! kreet hij. Ja, 't zijn wel de kleren van mijn ongelukkige zoon. Helaas! hij sloeg onze raadgevingen in de wind, hij waagde zich te ver in de bossen en bleef er te lang. En nu hier de dood gevonden... ellendig vermoord... in de bloei zijner jaren! Ik heb de moed niet, deze gruwelijke ontdekking aan zijn treurende moeder mede te delen.

— Willen wij opzoeken in de hof? vroeg de overste.

— Ja, dan kan ik ten minste zijn stoffelijk overschot naar gewijde grond laten overbrengen. Ach, God, ge beproeft ons al te zeer! Mijn zoon, mijn zoon, mijn geliefde Leo, de hoop van ons leven... en dan zulk een vreselijk einde!

De mannen begaven zich naar de hof. Bij het schuurtje stond een appelboompje.

— Daaronder zou hij dus rusten, zei de hoofdman der politie stil.

— En ik sta hier bij Leo's graf! hernam de vader wenend.

De soldaten zochten een spade. Weldra lag het boompje geveld. Het was groter dan diegene, waardoor het omringd werd! Op kerkhoven groeien de bomen welig!

Nog enige ogenblikken en een krijgsman dolf een schedel op.

De politieoverste moest heer Ferdinand ondersteunen.

— Help mij hem naar binnen leiden, gebod hij aan een krijgsman. Waarlijk, heer, 't is beter dat ge u verwijdert.

— Leo, Leo! snikte de ongelukkige vader. Ach Leo, mijn zoon! Is dat uw einde geweest?

Als een kind liet hij zich wegvoeren. In de herberg zonk hij, uitgeput van droefheid, op een stoel neer. Gans zijn lichaam schokte. Hoelang hij er zat, wist hij niet. 't Was of hij ongevoelig was geworden, voor alles wat er rond hem geschiedde.

— Heer Ferdinand, sprak de overste zachtjes zijn hand op de schouder van de wanhopige leggende.

— Zijt ge gereed? vroeg de aangesprokene.

— Ja. Ik heb een kar laten halen. Het stoffelijk overschot van uw zoon ligt er op. Waar wilt gij, dat wij het heen voeren.

— Niet naar huis, niet naar huis! Mijn arme echtgenote zou die schok niet overleven.

— Naar Aalst?

— Ja, leg het in het dodenhuis neer. Ik zal maatregelen nemen voor een stille, maar godsdienstige begrafenis.

Stillekens reed het voertuig heen.

De krijgslieden en heer Ferdinand volgden.

TE GODVEERDEGEM.

In 't bos te Godveerdegem stond een kleine, beruchte herberg.

Jan De Lichte, IJzeren Simon, benevens nog enige andere rovers en een viertal vrouwen zaten daar op een Septemberavond bijeen.

— Ik zeg u, sprak een der kerels tot de kapitein, dat gij bespied en gevolgd wordt.

— Dwaze praat, Jaak!

— Neen, ik spreek de waarheid. Een oud wijf loert op u.

— Een oud wijf? En gij kent ze niet?

— 'k Heb ze nog gezien, maar waar? Misschien bij Stance in de herberg.

— Ge zijt uw Stance kwijt, hé! riep een der vrouwen half spottend.

— Gij verheugt u in een anders ongeluk, hernam Jaak. Omdat ik een blozend, jong meisje verkoos boven u, de oude slore met een gezicht als een appel, die een jaar op zolder gelegen heeft, haat ge mij en gunde ge ook Stance het licht harer ogen niet.

— Geen getwist, onderbrak de roverbaas. Jaak, laten we over die bespiedster spreken. Herinnert ge u ze niet?

— Ik vermoed iets, sprak IJzeren Simon.

— Wat dan?

— Hebt ge Sophie vergeten? Zo heette de vrouw immers in wier hut ik voor stom-dove man en gij voor vrouw speelde.

— Sophie, dat ik haar ook uit het oog verloor! hernam de kapitein.

— Ze was kwaad omdat ge haar voor haar diensten niet betalen wilde.

— Dan komt Mele's gezegde uit, viel nu een andere in.

— Welke Mele?

— Wel Mele, de moeder van Barbara Leuze.

— En wat zei ze?

— Dat Annette, die u verraden wilde, samen spande met Sophie. Ze had beiden bij elkander gezien.

— Waarom hebt ge me dat niet eerder verteld! riep De Lichte met een vloek.

— Och, omdat ik meende, dat het maar dwaze praat was; er wordt zoveel gebabbeld.

— O, die vrouwen! kloeg de hoofdman. Als ik ooit in handen van 't gerecht val, zal het door hun schuld zijn. Mijn eigen wijf, Fira de Zigeunerin, Annette en nu Sophie, zij allen spanden samen om mij aan de politie over te leveren. Mijn echtgenote vreest mij en houdt zich ver af; Fira en Annette hebben ondervonden, dat ik wraak neem

op verraadsters, maar nu Sophie nog. Ze was dus niet dood, toen ik haar neersloeg.

— Oude mensen zijn taai! riep Jaak.

— Maar mijn vuist is sterk. Doch 't is waar, een pistool of een mes treft zekerder, dat heeft die grijskop ondervonden!

— Welke grijskop?

— Wel, een soort van Engelsman trok de bossen door om mij op te sporen. Tijdens een onweersvlaag vluchtte ik een huisje binnen. 't Moest wel lukken, dat de spion daar juist zat. Hoe hij mij kent, mag de duivel weten, maar hij noemde mijn naam en kwam seffens op mij af. Ik als de wind naar buiten! Onder de bomen wachtte ik hem op; dan schoot ik hem een blauwe boon door zijn lijf. Hij viel pardoef neer en hem moet ik nu niet meer vrezen.

Jan De Lichte vertelde niet, dat hij half dood van angst in 't bos gevlucht was en ongetwijfeld Liefkens in handen gevallen zou zijn, waren er niet enige mannen te hulp opgedaagd.

— Ik heb van die gast horen spreken, riep Jaak. Maar als gij meent, dat hij dood is, zijt ge er nevens, kapitein.

— Wat, niet dood!

— Tenminste de mensen spreken van die kerel als van een springlevende.

— En ik zeg u, dat ik hem zien vallen heb!

— Ik spreek u niet tegen, maar vertel alleen, wat ik deze voormiddag gehoord heb.

— En wat was dat?

— Dat die Engelsman, Liefkens heet hij, schier nacht en dag u opspoort.

— Ze zullen nog niet weten, dat hij door mijn lood getroffen werd.

— En gisteren moet hij nog te Godveerdegem geweest zijn.

— Ge liegt!

— Welnu, dan lieg ik!

— Ja, ge liegt! Met al die verhalen van Liefkens en van Sophie wilt ge me vrees aanjagen. Maar ik ben niet bang! Ze hebben me nog niet!

— Een schoon stopwoord, Jan, onderbrak IJzeren Simon. Maar dat helpt ons weinig. Snelloper pochte altijd op zijn rappe benen. Ik zal de politie wel ontvluchten, zei hij. Maar nu zit hij toch achter de grendels.

— Ik ben Snelloper niet!

— Neen, maar ge hadt al lang moeten doen, wat ik u aanried!

— Vluchten?

— Ja.

— Neen, ik wil niet!

— Maar ik reis morgen vroeg naar Brussel en van daar met de maalpost naar Frankrijk. Hier is alles verloren.

- Ja, omdat de mannen zo verschrikkelijk laf zijn.
- Laf, laf! klonk het van verscheidene kanten.
- Ja, laf. Er schuilen nog wel zestig rovers in de bossen. Maar in plaats van samen te doen, verradt de een de ander.
- Zestig is wel wat veel, meende Simon.
- Veel! Misschien wel honderd. Maar de een is een doorbrave werkmán geworden, de ander loopt alle dagen naar de kerk. Ze zijn bang van 't gerecht en nu eensklaps willen ze hun leven beteren. Doch, moest ik in de handen van 't gerecht vallen, dan zal ik ze allen verraden. Willen ze mijn val, welnu, ik sleep hen mee.
- Nu spreekt ge zelf laf! zei IJzeren Simon.
- Durft ge dat te herhalen!
- Zeker! Of is het niet laf om uw vroegere gezellen te verraden?
- En wat doen zij?
- Wie heeft u verklapt? Noem namen!
- Ik spreek niet van verklappen, maar mij in de weg lopen, mij verlaten en verloochenen, dat doen ze! En gij, Simon, ge zijt niet beter dan de overigen.
- Wordt ge nu gek?
- Neen, verre van daar. Ge hebt mij eens verlaten met twee andere lafaards.
- Ge haalt oude koeien uit de sloot! Ik meende, dat wij over die zaak niet meer zouden spreken.
- Ge zijt geen haar veranderd, nu wilt ge me weer alleen laten.
- Welzo, zijt ge gestoord, omdat ik dit land verlaat? Wilt gij naar uw dood lopen, dat is uw zaak. Maar hier voel ik mijn kop op mijn lijf waggelen, hier worden wij omringd door geweren en sabels, te Aalst maakt men alles gereed om ons te straffen. En ik zou zo dwaas zijn om hier te blijven? Neen, De Lichte, ge moogt ruzie maken, zoveel ge verkiest, maar ik trek er van door.
- Ik verbied het u!
- Gij?
- Ja, als kapitein.
- Wat zullen we nog al horen!
- Ge hebt mij de eed van gehoorzaamheid gedaan.
- De bende bestaat niet meer.
- Zij bestaat nog, zolang de hoofdman er is.
- Een hoofdman zonder volk, spotte Simon.
- De roverbaas trilde van woede. Schuw zag hij naar zijn vroegere makker, gereed om hem te bespringen. Toch aarzelde hij.
- Niet vechten! riep een der vrouwen, zich voor de kapitein plaatsende. Kom, laat ik u liever eens omhelzen en u in een betere stemming brengen. Moeten wij er aan, welnu, het zij zo, maar eerst nog wat plezier. Wij willen drinken en zingen!
- De Lichte greep het wijf vast en slingerde ze in een hoek.
- Weg! bulderde hij.

De vrouw werd niet boos, maar stond kalm op en liet zich op de knieën vallen, spottende:

— Och, Jantje lief, mijn hartediefke, mijn zoet ventje, ge moogt niet kwaad zijn.

— Spot nog eens, als ge 't hart in uw lijf hebt! kreet de hoofdman, het wijf van zich afstotende.

Nu sprong de vrouw driftig op.

— Dus ge wilt vechten! Kom maar af! En ze zette de vuisten uitdagend in de zijde.

De Lichte greep haar vast. Maar 't wijf liet zich niet onbetuigd. Ze krabde haar aanvaller in 't gelaat, trapte en sloeg als een furie.

— Is dat nu uit met die dwaasheid? tierde IJzeren Simon, de vechtenden scheidende.

— Gij zijt allen tegen mij! bulderde de roverbaas. Ge spant samen.

— Wil ik u eens wat vertellen, hernam Simon. Gij zijt een hoogmoedige dwaas. Ge wilt niet vluchten, omdat ge te trots zijt uw streek te verlaten. En wij zouden hier ook moeten blijven? Daar wij verstandiger zijn en besluiten te verhuizen, zegt ge, dat wij u verraden.

— We zullen vechten! siste De Lichte.

— Als ge vechten wilt, vecht dan buiten tegen een boom. Loop er met uw harde kop tegen, ge wilt hem toch breken.

— Lafaard!

— Dwaas, hoogmoedige zot! beter naam ken ik niet voor u.

— Dwaas? Zonder mij waart ge nooit iets geworden, hadt ge gans uw leven moeten wroeten.

— Hoort hem eens! riep Simon op schampere toon. Zoudt ge niet zeggen, dat hij koning is en ons tot zijn ministers gemaakt heeft? Zonder hem waren we nooit iets geworden! En wat zijn we nu? Wild dat door de jagers achtervolgd, opgejaagd en eindelijk neergeschoten wordt.

— Stil! riep een vrouw. Er nadert volk. Ik hoor gerucht buiten.

Eensklaps werd de deur opengeworpen. Een krijgsman stond in de opening.

— Geeft u gevangen! gebod hij. Geen weerstand of we geven vuur!

Vóór hij nog uitgesproken had, wierp Jan De Lichte de vetkaars, welke de kroeg verlichtte, omver, zodat ze uitdoofde.

— Een fakkel! donderde de soldatenoverste.

Een zijner mannen bracht 't gevraagde.

De kapitein rukte snel de brandende flambouw uit de handen van de krijgsman, duwde ze deze in 't gelaat en van zijn verrassing en pijn gebruik makende, wierp hij hem omver en liep snel het bos in. IJzeren Simon was hem op de voet gevolgd.

— Vuur! klonk het.

De soldaten schoten, maar ook de rovers losten pistolen.

Een verwoed gevecht ontstond. De bandieten verdedigden zich met de razernij der wanhoop. De strijd duurde slechts kort.

— Weer mislukt! kreet de overste, wie de gedachte aan zijn schande hem nog meer scheen te smarten dan zijn brandwonden, door de fakkel veroorzaakt.

— Hier met die flambouw! hernam hij. Ziet of er rovers dood of gekwetst liggen!

Het terrein werd onderzocht. Twee vrouwen waren stervend, maar twee soldaten lagen dood, in het hoofd door een kogel getroffen.

Een ander werd door de rovers meegesleurd en later gevonden tegen een kloostermuur.

De overste vloekte van spijt en woede.

— We omsingelden de kroeg, zonder dat zij het wisten. Ze zaten als muizen in de val en toch lijdten wij de nederlaag, sprak hij half wenend van teleurstelling. En ik met mijn verbrand gezicht, kan ik zo naar Aalst terugkeren?

— Jan De Lichte zelf heeft u die fakkel in 't gelaat geduwd, zei een oude vrouw.

't Was Sophie, die de krijgslieden herwaarts geleid had.

— Gaat die roverkaptain dan met toverij om! riep de overste.

— Een troost blijft ons over, mompelde een soldaat. De Groot Provoost der Fransen heeft beloofd, dat hij, moest De Lichte weer ontkomen, alle boeren voor een klopjacht zal oproepen. Binnen enige dagen luidt alom in 't land de stormklok. En we zullen eens zien, of hij nog langer lopen kan.

— Alles goed en wel, hernam de overste, maar wij zullen tot spot der ganse stad dienen. We staan hier getienen en er waren hoogstens vier rovers en drie vrouwen. En wat is de uitslag? Twee gekwetste wijven.

— Ik ken ze, sprak Sophie. 't Zijn twee der ergsten, twee moordenaressen, kwader dan menige man.

— Zijn ze nog niet dood?

— Neen, ze liggen bewusteloos.

— Hadden we nu maar een wagen.

— Geen kwartier van hier woont een boer, die een kar en een paard bezit, vertelde Sophie.

— Breng er twee mannen heen en zeg, dat ik hem uit naam der wet beveel, onmiddellijk met zijn voertuig naar hier te komen. Wij zullen ondertussen deze kroeg onderzoeken. Gilbert en Georges, gaat gijlieden met deze vrouw mee!

Terwijl de aangeduiden vertrokken, trad de overste met zijn mannen in de hut.

— Ledig, natuurlijk, riep de overste. De waard of de waardin is ook gaan vliegen. We zullen die ladder eens opgaan naar de zolder.

Juist toen de overste met zijn fakkel de zolder verlichtte, zag hij een kerel door het dakvenster ontsnappen.

— Naar buiten! bulderde hij. Er ontvlucht iemand!

De soldaten stormden uit de kroeg. Voor hun voeten viel iemand. 't Was Jaak, die gemeend had, dat hij veiliger op zolder verdoken zat, dan te trachten zich een weg door de vijanden te banen.

Een krijgsman greep hem vast, maar ontving een messteek in de hand.

— Lelijke bandiet, al hebt ge me gewond, toch zult ge me niet ontkomen, schreeuwde de Fransman. Hij omvatte de rover en wierp hem op de grond.

— Makkers, helpt mij hem binden!

Jaak weerde zich als een razend beest, allerlei verwensingen brakend. De soldaten hadden moeite hem te overmannen. Maar de schelm moest het toch opgeven. Na een wijle lag hij afgemat neer. Weldra was hij stevig geboeid.

— We hebben er dan toch een! juichte de overste. De vrouw zal ons wel vertellen, wie hij is.

— Ik zal 't u zelf zeggen! riep de bandiet met een vloek. Mijn naam is Jaak, de « Lange » geheten. Allo, brengt mij dan maar naar 't schavot, speurhonden!

— Geduld maar, geduld! spotte de overste.

De rover zweeg. Maar na een wijle barstte hij los:

— Mijn oude vader had gelijk!

— Uw oude vader? vroeg een medelijdend soldaat.

— Ja, mijn oude vader, ik herhaal het u. Wij werkten samen bij een boer. Hij kon niet meer, hij was versleten. Toen werd hij weggejaagd, weggeschopt als een afgejakkerde hond, welke geen nut meer bewijzen kan. Ik was woedend en sloeg de boer zo geweldig, dat hij in zwijm lag. Ik word rover! riep ik tot mijn vader.

De oude man smeekte mij de eerlijke weg te houden. Liever van honger sterven, dan kwaad te doen! zei hij. Ik lijd ellende, Jaak, maar ik heb een goede naam. Gerust mag ik mijn hoofd neerleggen. Ik wilde niet luisteren, ofschoon mijn vader op zijn knieën voor mij kroop en mij bezwoer eerlijk te blijven. 'k Liep weg. Ik stal en bracht mijn vader geld. Maar hij wierp het goud voor mijn voeten.

— Liever kwam ik van honger om, dan het te aanvaarden, zei hij.

— Ik werd dan lid van De Lichte's bende. Soms wilde ik de bandieten verlaten. Maar een vrouw, die ook in uw macht is, lokte mij in haar net. Ik kon niet meer weg. 'k Wist dat het eens slecht eindigen moest. De avond, vóór mijn geliefde gevangen raakte, spraken wij samen af, naar Frankrijk te vluchten. Nu zij in de kerker zat, wilde ik hier blijven. Nog eens, 'k gevoelde het, dat 't met mij slecht zou aflopen en nu is het zo. Welaan, ik krijg mijn verdiend loon.

— En uw vader? vroeg de soldaat.

— Hij leeft nog. Maar mijn straf zal hem wel de genadeslag geven, antwoordde Jaak bitter.

Weldra kwam de boer met zijn kar.

— Meet ik naar Aalst? vroeg hij.
— Ja.
— Zover!
— In naam der wet gebied ik het u.
— En dan de rovers?
— Wat van de rovers?
— Ze zullen wraak nemen... mijn hof in brand steken... mij vermoorden misschien.

— Ge klaagt altijd over de rovers en als wij u vragen mee te helpen om al dat slecht tuig uit te roeien, durft ge niet. Hoe wilt ge dan, dat er een einde komt aan al die misdaden! riep de overste boos.

— Maar een half uur van hier woont Snaaps, een boer met veel knechten. Haal zijn wagen. Hij moet 's nachts niet vrezen met zoveel volk.

— Neen, kort en goed, gij gaat mee naar Aalst. En stribbel nu niet tegen! Vooruit, mannen, laadt de vrouwen en die rover op! Ook onze doden moet ge op de kar leggen, maar wat ver van die schelmen!

Een tiental minuten later reed de kar weg, omringd door de gewapende macht.

HONDERDSTE HOOFDSTUK.

DE GEVANGENNEMING VAN IJZEREN SIMON.

't Was de dag na de aanval op de kroeg te Godveerdegem. Rond zeven uur in de morgen reed de postkoets van Aalst op Brussel over de grote baan.

Er waren een zestal passagiers, vier mannen en twee vrouwen. Een der eersten was niemand anders dan Liefkens, de Vlaming-Engelsman. Hij zat gemakkelijk in de linkerhoek.

— Een schone dag te weeg, sprak hij.

— Ja, antwoordde een boer, die rechtover hem zat. We hebben een best najaar.

— Gelukkig! riep een derde uit. De Winter duurt lang genoeg.

— Zwijs van de Winter, sprak een der vrouwen. We zullen weer horen van al dat moorden en roven. Wie in de stad woont, is gelukkig. Op de buiten is het verre van veilig, als de dagen kort en de nachten lang zijn.

— De rovers geraken in 't kot, zei Liefkens.

— Maar de kapitein is nog vrij.

— Niet lang meer.

— Ge spreekt daar zo beslist over.

— Let op mijn woorden, hernam Liefkens.

— Ik ben een Aalstenaar, viel nu een der passagiers in. Deze

nacht hoorde ik een wagen voorbij mijn deur rollen. Ik keek door 't raam, want 't was, of ik er een voorgevoel van had, dat er iets bijzonders gebeurde. En waarachtig, soldaten omringden 't voertuig. Ik vlug 't bed uit en de straat op. Ik kwam juist bijtijds aan de gevangenis, om nog wat nieuws te horen. Er waren twee moordenaarsvrouwen zwaar gekwetst en een rover, die, nog gezond van lijf en leden, stevig in boeien lag. De soldaten hadden een kroeg te Godveerdegem bestormd. Doch, helaas, twee soldaten werden eveneens gedood. Jan De Lichte bevond zich ook in de kroeg, maar hij kon vluchten.

— Die bandietenkapitein gaat met toverij om, beweerde een vrouw.

— Onzin, sprak Liefkens.

— Onzin, onzin, herhaalde de vrouw. Ge zoudt dat niet zeggen, als ge ondervonden hadt, wat er met een boer langs onze kanten gebeurde...

— Oude wijvenpraat, mompelde de Vlaming-Engelsman.

— Oude wijvenpraat, oude wijvenpraat, hernam de vrouw verontwaardigd.

— Zeker, 'k meen het, verzekerde Liefkens.

— Ik meen het, ik meen het, echode de vrouw. Maar laat mij eerst uitvertellen.

— Spaar u die moeite, ik geloof toch geen woord van uw verhaal.

— Gij gelooft niet, zij gelooft niet. Boer Krenkels is een boer die veel durft. Hij lag in zijn bed, toen hij iets aan de voordeur hoorde. Hij sprong overeind, en ging zien. Alles bleef stil. Hij luisterde een wijle, maar menende, dat hij zich vergist had, keerde hij terug naar de slaapkamer. Doch een zwarte kat liep voor zijn voeten.

— Dacht ik het niet, dat er een zwarte kat in het spel zou zijn? spotte Liefkens.

— Een zwarte kat, een zwarte kat, ja wel, degelijk zulk een mormeldier liep in de gang. De boer gaf het beest een schop. Maar het vervolgde kalm zijn weg.

— Och! zwijg toch met al die flauwe prietpraat! riep de Vlaming-Engelsman.

— Flauwe prietpraat, flauwe prietpraat, stoof de vrouw op. De kat liep voort tot aan de achterdeur. Opeens was ze verdwenen. De boer zocht zijn huis af, maar vond de kat niet meer terug. Doch de volgende morgen was de kast in de kamer opengebroken en een beursgeld verdwenen.

— En zij gelooft dat? vroeg Liefkens half boos.

— Geloven, geloven! herhaalde de vrouw. Natuurlijk.

— Van wie weet ge het?

— Van wie ik het weet, van wie ik het weet? Van mijn nicht en die heeft het gehoord van de zuster van de vrijer van de meid, die bij boer Krenkels dient. Dus uit een goede bron, nietwaar?

— Een zeer goede, de nicht van de zuster van de verloofde van de meid van de boer, dat is door vier monden, die er natuurlijk elk wat bijdoen.

— Bijdoen, bijdoen, begon de vrouw weer, gij...

— Ja, bijdoen, bijdoen, verdraaien, verdraaien, overdrijven, overdrijven, liegen, liegen, babbelen, babbelen, onderbrak de Vlaming-Engelsman. Ik zal ook eens dubbel spreken, zoals gij, om u te tonen, dat ik lach met al die praatjes. De zwarte kat was Jan De Lichte. De roverbaas weet maar al te wel, dat het volk zo over hem spreekt. En hij maakt er altijd gebruik of liever misbruik van. Hadden de boeren, in plaats van bevende in hun bed te kruipen en wijwater te sprenkelen voor die vermeende toverkunst, eens de handen ineengeslagen en de rovers achtervolgd, Jan De Lichte zou reeds sedert lang niet meer op aarde zijn!

De wagen hield stil. Hij was nu dicht bij het dorp Asse.

Een man trad binnen.

— Is er nog plaats voor twee? vroeg hij vrolijk.

— En gij zijt maar alleen, zei een passagier.

— Vergeet ge mijn bochel dan?

Inderdaad, de nieuwe reiziger was een bultenaar. Hij zette zich nevens Liefkens en begon onmiddellijk te babbelen als een ekster.

— Goed weer, hé! riep hij luid. Goed weer om te reizen. Ik moet naar Brussel. Ik heb al twee uur gestapt, want ik woon ver van de baan. Maar vroeg op pad is gewonnen, zeg ik altijd, vindt ge dat ook niet? vroeg hij aan Liefkens.

— Zeker, zeker, antwoordde deze.

Herhaaldelijk zag de grijsaard naar de bultenaar.

De wagen naderde Asse.

— Die bochel schijnt los te zitten, zei Liefkens.

Hij duwde tegen de bult en waarlijk deze verschoof.

— Wat bedoelt ge? vroeg de ander verward.

— Dat ge een rover zijt, een medeplichtige van Jan De Lichte. Maar 't is gedaan met u!

Zo sprekende hield Liefkens een geladen pistool tegen 't gelaat van de verraste passagier.

— Handen op! gebod hij.

De andere reizigers waren verschrikt opgesprongen.

— Als ik er dan toch aan moet, zal ik mijn leven verdedigen! riep de bandiet, het pistool bliksemsnel wegslaande.

Er ontstond een geduchte worsteling tussen Liefkens en de rover, die wilde ontsnappen.

De anderen schoten toe. De wagen stopte.

Voorman en conducteur snelden ter hulp. En 't duurde niet lang of de kerel was overmeesterd.

— Rijd door naar Asse! beval Liefkens de koetsier. We zullen de schelm wel vasthouden.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTÉ

Nr 56

TWEEDE JAARGANG

26 OCTOBER 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

CXXXIV	Ontsnapt	493
CXXXV	Op 't Wolvenhol	498
CXXXVI	Dorothea's dood	500
CXXXVII	De list	501
CXXXVIII	Een net wordt gespannen	504
CXXXIX	Een angstige nacht	508
CXL	Raymond	509
CXLI	Op 't kasteel	512
CXLII	Te Sotteghem	516
CXLIII	De Vlaming-Engelschman	520
CXLIV	Het onweer	522
CXLV	In de « Bonte Os »	524
CXLVI	Een geheim	526
CXLVII	De overval	530
CXLVIII	Het geheim ontsluit	532
CXLIX	Te Godveerdeghem	534
CL	De gevangenneming van IJzeren Simon	538
CLI	In de gevangenis	540
CLII	Een geheimzinnig briefje	542
CLIII	De slaper	544
CLIV	Naar Otterghem	548
CLV	De klopjacht	551
CLVI	In het bosch	554
CLVII	De gevangenneming van Jan De Lichte	556
CLVIII	Het proces	558
CLIX	De vreeselijke werken van den beul	562
CLX	Het einde	564
CLXI	Besluit	568
CLXII	Nawoord	569

Abel Pollet en de bende van Hazebroek

I	De misdadigers	573
II	De misdaden te Calonne op de Leye en te Lacon	575
III	De smokkelaar	579
IV	De vluchtelingen	582
V	De misdaad van Crombeke	586
VI	In doodsgevaar	588
VII	De verliefde boer	590
VIII	In de herberg	594
IX	De vermeende kooplieden	597
X	De vergadering	600
XI	Een misdadig plan	604
XII	De roover gekastijd	606
XIII	Eene angstige wandeling	610
XIV	Naar Violaines	616
XV	Half twaalf	618
XVI	Het drama	620
XVII	Naar Hazebroek terug	622
XVIII	De ontdekking	627
XIX	De angst van een moordenaar	628
XX	Eene gansche reeks misdrijven der ben- de Pollet	633
XXI	Hoe Abel Pollet vier jaar gevangenis- straf opliep	637
XXII	Nieuwe schelmstukken	639
XXIII	De liedjeszanger	643
XXIV	De moord te Lacon	646
XXV	Met vriend Theophiel Deroo op stap	648
XXVI	Rond Ieperen	653
XXVII	Te Estaires	655
XXVIII	De veekoopman — De leurder	658
XXIX	Te Dadizeele	661
XXX	Stoutmoedige inbraken	663
XXXI	Een moedig meisje	667
XXXII	Nog eene vergeefsche reis	670
XXXIII	De afgezant	672

XXXIV	Te Ieperen	672
XXXV	Ter herinnering	
XXXVI	De vermoemde boer	
XXXVII	Een nieuw lid	
XXXVIII	Naar Rumbeke	
XXXIX	De geheimzinnige brief	
XL	Weer te Ieperen	
XLI	Verleid	
XLII	Te Dottignies	
XLIII	Het sterfbed	
XLIV	De raadpleging	
XLV	De voorspelling wordt waarheid	
XLVI	Ruzie	
XLVII	Het schelmstuk te Thiennes	
XLVIII	De verlatene	
XLIX	Het ongeval	
L	De kastijding	
LI	Weer bijeen	
LII	Terug naar huis	
LIII	De terugkeer	
LIV	Pollet's verlof	
LV	Misdaad te Locre	
LVI	Het trouwe hondje	
LVII	't Kasteel Roux	
LVIII	Een dreigbrief	
LIX	Een roepstem uit het gasthuis	
LX	't Voorlaatste plan wordt gemaakt	
LXI	Een schelmstuk te Oostvleteren	
LXII	In 't hospitaal	
LXIII	Pollet loopt eene rammeling op	
LXIV	Naar Rousbrugge	
LXV	Hun laatste misdrijf	
LXVI	De aanraking met het gerecht	
LXVII	De aanhouding	
LXVIII	Overbrenging naar Bethune. — Ge- genissen	
LXX	Nog aanhoudingen	
LXXI	Deroo en August Pollet bekennen	
LXXII	Abel Pollet bekent	
LXXIII	Vader en zoon	
LXXIV	Eerste confrontatie	
LXXV	Te Abeele	
LXXVI	Tweede confrontatie	
LXXVII	Een onverwachte aanhouding	
LXXVIII	Een nieuw bezoek in het gevang	
LXXIX	Derde confrontatie	
LXXX	Onderzoek over den moord te St-Ven- ter	
LXXXI	Vierde confrontatie	
LXXXII	Eene huiszoeking	
LXXXIII	Stemmen uit het gevang	
LXXXIV	Lapar voor de rechtbank	
LXXXV	De Fransche beschuldigten	
LXXXVI	Naar St-Omer	
LXXXVII	De eerste dag	
LXXXVIII	De tweede dag	
LXXXIX	De derde dag	
XC	De vierde dag	
XCI	De vijfde dag	
XCI	De zesde dag	
XCI	De zevende dag	
XCI	De achtste dag	
XCI	De negende dag	
XCI	De tiende dag	
XCI	Naar Bethune	
XCI	Rond en in de gevangenis	
XCI	Een angstige nacht	
XCI	De guillotine	
XCI	De aankomst van den beul	
XCI	De laatste Zondag. — De laatste nacht	
XCI	Buiten het gevang	
XCI	De oprichting der guillotine	
XCI	Het ontwaken	
XCI	De laatste oogenblikken	
XCI	De terechtstelling	
XCI	Naar 't hospitaal	
XCI	Besluit	